

GARAI BÁLINT

Tartálykocsikban Montenegróig

Egy szerelvény utolsó kocsijában
hogy itt is csak görnyedek
mint régen a vasúti töltésen
amikor a bátyám
megtanított számolni a tehervagonokat
és görnyedtem anyám hasában is
amikor hidronefrózissal diagnosztizáltak
majd anyám görnyedt úton hazafelé
az újvidéki kórházból
előtte görnyedt apám is egy hajón a katonaságban
és milyen sokat ülhetett összekuporodva
a hegyek között, úton Montenegróig.

Négyéves voltam
amikor először utaztunk a családdal Újvidékre.
Megmutatták: *itt születél.*
Az indulás előtti éjjel próbáltam összekuporodni
mondtam a bátyámnak: *apa dereka
bizonyára azért fáj mostanában
mert régen sokat utazott tartálykocsikban Montenegróig.*
Persze a bátyám rögtön elmagyarázta
hogy léteznek személyvagonok
külön kabinokkal
meg hogy kényelmesen le lehet ülni
de most inkább aludjak
majd holnap azokat is megszámoljuk.

Belülről a vagonok

a terhet valójában emberek cipelik
és belülről a vagonok nem megszámolhatók

Holtfák szigete

Látod az odúban emlősök laknak
a denevéreknek pedig
terített asztalként szolgál e faanyag
névének dacára tehát a holtfák szigete
tele van élettel.

Szóval ha ez a pad itt a komfortzónád
a minket körülölelő víz pedig a gátlásaid
akkor a deszkára kifolyt kávé a határ
kettőnk között egy szabadkai homokpuszta.

Amikor elődeink akácerdőt ültettek
– mert egy ilyen invazív növény
megköti a talajt –

még nem tudták, de akaratlanul
őshonos fajokat sodortak veszélybe
erőteljes terjedése miatt pedig
egy akácerdőt képtelenség kiirtani.

És most itt ülünk a komfortzónádon
körültünk a gátlásaiddal

én közben a holtfák szigetét próbálnám

szóval óvom azt ami még maradt

te pedig halkan felém fordulva

a kettőnk közé száradt kávéval keresztül

fülemben sűgöd

hogyan mindezt csak nosztalgiából

meg hogy ültessünk mi is akácerdőt.